

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **NELI S. P. A., a. s.** (dříve NELI, a. s.), se sídlem Na Hraničkách 589/34, Vyškov, IČ 25548964, zastoupený JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem se sídlem Pivovarská 8, Vyškov, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně**, se sídlem nám. Svobody 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 4. 2008, č. j. 30 Ca 197/2006 - 123,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Finanční úřad ve Vyškově platebním výměrem ze dne 15. 5. 2006, č. j. 37674/06/341980/3054, žalobci uložil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 2 754 864 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 8. 2006, č. j. 11542/06/FŘ/170, zamítl.

Žalobce napadl toto rozhodnutí žalovaného žalobou ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 16. 4. 2008, č. j. 30 Ca 197/2006 - 123, zamítl, přičemž své rozhodnutí odůvodnil následujícím způsobem:

Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné především proto, že v otázce porušení rozpočtové kázně byla jeho práva a povinnosti jako příjemce dotace

interpretována v rozporu s obsahem rozhodnutí o poskytnutí dotace (rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 10. 12. 2003, reg. č. 218/2003-8021Kr) a byl, na rozdíl od žalovaného, přesvědčen, že s majetkem, na který byla dotace poskytnuta, podnikal v souladu s účelem dotace.

Krajský soud však dospěl k závěru, že žalobce rozpočtovou kázeň porušil. Předně, v otázce povinností a podmínek, které byly rozhodnutím o poskytnutí dotace žalobci jako příjemci dotace uloženy, dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud v odůvodnění napadeného rozhodnutí tyto povinnosti a podmínky specifikoval i s přihlédnutím k Zásadám, kterými se stanovují podmínky pro poskytování finančních podpor formou dotací na základě podpůrných programů stanovených podle § 2 odst. 1 zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství pro rok 2003, č. j. 2713/2003-7002, které vydalo Ministerstvo zemědělství (dále jen „Zásady“).

Dle krajského soudu bylo třeba vycházet z toho, že na základě ustanovení předmětného rozhodnutí byl žalobce povinen podrobně se seznámit se zněním Zásad a byl povinen je dodržovat. Výklad, jehož cílem bylo popření vázanosti žalobce jako příjemce dotace Zásadami, nebylo proto možné akceptovat. Rovněž žádost žalobce ze dne 27. 5. 2003 o podporu zvyšování funkčnosti a účinnosti systému kritických bodů (HACCP), podprogram 13. B. Zásad, musela vycházet ze znalosti a respektování Zásad, a to včetně příloh (investičního projektu určeného pro NELI, a. s., závod Český Brod, kde je zpracován systém kritických bodů ve spolupráci s příslušným školícím střediskem HACCP). Navíc bylo dle krajského soudu zřejmé, že ještě před vydáním rozhodnutí o poskytnutí předmětné dotace žalobce porušil ustanovení části A bodu 2 písm. a) Zásad, když v uvedené žádosti (Přehledu dokladů) uvedl jako nákladovou položku lapač kamene a písku Ateko, který na základě smlouvy ze dne 21. 5. 2003 prodal leasingové společnosti (příslušné finanční prostředky však do státního rozpočtu, navzdory podmínce uvedené v rozhodnutí o použití dotace, nevrátil) a zařízení ASŘ pro varnu cukrovaru, které na základě smlouvy ze dne 29. 5. 2003 prodal obdobně, přičemž doklady o zmíněných prodeích při kontrole správci daně sám předložil. Krajský soud odmítl jako irelevantní tvrzení, že daný majetek byl stále evidován v účetnictví žalobce. Jako zásadní důvod nedodržení povinností a podmínek vyplývajících z rozhodnutí o poskytnutí dotace a ze Zásad, však hodnotil krajský soud, stejně jako žalovaný to, že žalobce pronajal společnosti Manolis, a. s., s účinností od 3. 5. 2004 podstatnou část majetku pořízeného s přispěním dotace jako součást Cukrovaru Český Brod. Jmenovaná společnost následně přemístila podstatnou část předmětného majetku do Cukrovaru Vrdu. Důsledkem pronájmu tedy bylo, že dotovaný majetek nebyl používán ke schválenému účelu, tj. k realizaci investičního projektu určeného pro žalobce při výrobě cukru v Cukrovaru Český Brod a týkajícího se zvyšování funkčnosti a účinnosti systému kritických bodů (HACCP) podporou technických opatření souvisejících s naplňováním uvedeného systému.

Dle krajského soudu bylo třeba vycházet z toho, že jestliže příjemce dotace získal od státu investiční prostředky na podporu své výrobní činnosti, pokud se týká zvyšování úrovně zdravotní nezávadnosti produkce a hygieny provozu, pak je namístě, aby dotace byla příjemcem takto použita. To znamená, aby byla realizována podle předloženého a schváleného projektu. Z rozhodnutí o poskytnutí dotace přitom vyplývá, že příjemcem dotace je žalobce, nikoliv společnost Manolis, a. s. a že tedy žalobce je tím subjektem, který se zavázal dotaci realizovat při zvyšování úrovně zdravotní nezávadnosti produkce a

hygieny provozu v souladu se schváleným projektem, tj. při výrobě cukru v Cukrovaru Český Brod, nikoliv tedy, že takovým subjektem je společnost Manolis, a. s. s výrobou cukru v Cukrovaru Vrdy.

Krajský soud při hodnocení předmětného pronájmu z hlediska naplnění povinností příjemce dotace vzal za rozhodné skutečnosti vyplývající z rozhodnutí o poskytnutí dotace, nikoliv okolnosti dané soukromoprávní dispozicí žalobce ve smyslu § 488b a násl. obchodního zákoníku. Již skutečnost, že nájemci je přenecháván podnik, aby jej samostatně provozoval a řídil na vlastní náklad, znamená, že žalobce jako pronajímatel není tím, kdo při výrobě cukru využívá dotovaný majetek. Na tom dle krajského soudu nic nemění ani to, že nájemce není bez souhlasu pronajímatele oprávněn měnit předmět podnikání (§ 488e odst. 1 obchodního zákoníku). Nadto právo na čerpání dotace nenáleží k pronajatému podniku, protože je právem příjemce dotace z adresného veřejnoprávního aktu, který převod tohoto práva soukromoprávním úkonem příjemci dotace neumožňuje.

S odvoláním na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2006, č. j. 1 Afs 92/2005 - 98, www.nssoud.cz, krajský soud dále dovodil, že dodržování rozpočtové kázně vyžaduje, aby povinnosti příjemce dotace byly považovány za přesné vyjádření pro příjemce závazného pravidla chování. Nemohly tudíž být relevantními náklady vynaloženými žalobcem v rámci daného projektu jiné náklady než ty, které se vztahují k podporované investici, a které byly realizovány a proplaceny v termínu do 31. 10. 2003. Nebylo proto právně významné ani tvrzení žalobce, že dotace nebyla Ministerstvem zemědělství poskytnuta na konkrétní odsouhlasená zařízení.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, v níž poukazoval na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel krajskému soud především vytýkal, že jeho závěr, podle něhož došlo k porušení podmínek vyplývajících z rozhodnutí o poskytnutí dotace pronájmem a následným přemístěním podstatné části majetku pořízeného s přispěním dotace, není podloženo dostatečnými důvody a rozsudek krajského soudu je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z rozhodnutí o poskytnutí dotace ani ze Zásad podle stěžovatele nevyplývá, že místem určení dotace je Cukrovar Český Brod. Tato provozovna není v citovaných dokumentech nikde zmíněna. Bylo na Ministerstvu zemědělství, aby předmětné dokumenty formulovalo dostatečně jednoznačně, srozumitelně, přesně a úplně a tím předešlo výkladovým nejasnostem. V případě nesrozumitelnosti rozhodnutí je třeba volit výklad vůči příjemci dotace „mírnější“. Navíc byla informace o tom, že se zařízení nachází v Cukrovaru Český Brod v době řízení o žádosti pravdivá a úplná, a není možné říci, že by nastalo porušení rozhodnutí o poskytnutí dotace nebo Zásad uvedením nesprávné či nepravdivé informace, a to ani v případě následného přemístění zařízení. V rozhodnutí o poskytnutí dotace byla nadto výslovně uložena pouze povinnost oznámit ministerstvu změny, které nastanou proti ustanovením uvedeným v tomto rozhodnutí. K žádné takové změně nedošlo, proto stěžovatel neměl důvod ministerstvu nic oznamovat. Ze strany ministerstva byly upřednostněny jiné skutečnosti než skutečný účel, pro který byla dotace určena. Ta byla poskytnuta za účelem „*zvyšování úrovně zdravotní nezávadnosti potravin a hygieny provozu potravinářských podniků podporou provedení potřebných technických opatření v návaznosti na zpracovaný systém kritických bodů (HACCP)*“. Stěžovatel

nic neporušil, pokud uvedené zařízení dál používal k podnikání a k účelu, na nějž byla dotace určena.

Rozporný je rovněž závěr krajského soudu, dle něhož právo čerpání dotace nenáleží k pronajatému podniku, jelikož je právem příjemce z adresného veřejnoprávního aktu, když zároveň se dotace má vztahovat k dotovanému majetku. Bylo nutné, aby stěžovatel s majetkem podnikal a využíval jej k určenému účelu, tedy zvyšování funkčnosti a účinnosti systému kritických bodů (HACCP), což stěžovatel splnil. Majetek byl nadále využíván k tomuto účelu a stěžovatel s majetkem nadále podnikal, přičemž v rozhodnutí není nikde uvedeno, jakým způsobem má s majetkem podnikat; on tak činil formou pronájmu. Pojem podnikání je třeba interpretovat ve smyslu příslušných ustanovení obchodního zákoníku. Přitom předmětné zařízení splňovalo účel a cíl poskytnuté podpory a jakmile stěžovatel zařízení prodal, okamžitě dotaci vrátil.

Rozporuplným a irelevantním shledává stěžovatel závěr krajského soudu, že ještě před vydáním rozhodnutí o poskytnutí předmětné dotace stěžovatel porušil ustanovení části A bodu 2 písm. a) Zásad, a to souvislosti s prodejem lapače kamene a písku Ateko na základě smlouvy ze dne 21. 5. 2003 leasingové společnosti. Stěžovatel vznáší otázku, zda lze porušit povinnost ještě předtím, než je mu uložena. Dále se táže, jak posuzovat prodej majetku leasingové společnosti. Správce daně ani soud tento prodej neposuzoval podle jeho skutečného obsahu, neboť se jednalo o zařízení, které příjemce dotace nakoupil ještě předtím, než mu byla dotace přidělena a s ohledem na provozní potřeby profinancoval tzv. zpětným leasingem, kdy majetek i nadále zůstal v užívání stěžovatele.

Stěžovatel také zastává názor, že se krajský soud nevypořádal s otázkou, zda v dané situaci je vůbec založen nárok na vrácení dotace. Stěžovatel prostředky na technická opatření investičního charakteru v souvislosti s naplňováním systému HACCP v roce 2003 použil, takže účel dotace splnil a lhůta pěti let dle rozhodnutí ještě neproběhla. Postup státu považuje stěžovatel tudíž za nepřiměřený a jsoucí v rozporu s dobrými mravy, neboť po stěžovateli je požadováno, aby vrátil dotaci (k čemuž fakticky došlo ještě předtím, než bylo ve věci jednáno správcem daně) a následně ještě příslušenství ve stejné výši. K naplnění účelu dotace, tedy zvyšování úrovně zdravotní nezávadnosti potravin a hygieny provozu potravinářských podniků podporou provedení potřebných technických opatření, nepochybně došlo a přílišný formalismus a restriktivní výklad práva jdoucí až za smysl dotčených právních norem nemůže požívat právní ochrany.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, přičemž uvedl, že dotace byla poskytnuta na zvyšování účinnosti a funkčnosti systému kritických bodů (HACCP) v Cukrovaru Český Brod, a to pouze tomuto záводу, neboť pouze tento závod splňoval podmínky pro přiznání dotace. Se žádostí o dotaci podal stěžovatel i podnikatelský záměr, který podmiňoval použití dotace, v němž však stěžovatel neuvedl, že Cukrovar Český Brod pronajme společnosti Manolis, a. s. Pro tuto společnost stěžovatel také nepředložil certifikát HACCP, proto tato společnost nemohla naplňovat cíl dotace. Pronájmem zařízení stěžovatel nesplnil jemu stanovené povinnosti. V podnikatelském záměru stěžovatel uvedl, že investiční projekt je určen pro NELI, a. s., závod Cukrovar Český Brod; i povinné přílohy k záměru se vztahovaly pouze k Cukrovaru Český Brod. Výkladové nejasnosti proto nevznikají a rozhodnutí krajského soudu je správné.

Žalovaný poukazuje na to, že stěžovatel nesplnil podmínku podnikat s dotovaným majetkem minimálně 5 let. Pronájmem či prodejem zařízení pořízeného s přispěním dotace nemůže být plněn účel dotace. Stěžovatel jako pronajímatel při pronájmu podniku není tím, kdo při výrobě cukru využívá dotovaný majetek.

Žalovaný v souvislosti s posouzením prodeje lapače kamene a písku Ateko poukazuje na to, že stěžovatel jako žadatel – příjemce podpory odpovídá za to, že všechny jím v žádosti uvedené údaje jsou úplné a pravdivé. Tuto povinnost stěžovatel porušil, neboť v soupisu účetních dokladů, ze kterého byla vypočtena výše dotace, se předmětný lapač nacházel (přestože byl prodán leasingové společnosti S MORAVA Leasing, a. s. na základě smlouvy ze dne 21. 5. 2003), stejně tak jako zařízení ASŘ pro varnu cukrovaru, které bylo prodáno na základě smlouvy ze dne 29. 5. 2003. Stěžovatel sám pak přiznává prodej vertikálního krystalizátoru, který byl pořízen s přispěním dotace ze státního rozpočtu.

Pokud stěžovatel uvádí, že se krajský soud nevyjádřil k tomu, zda je za dané situace založen zákonný nárok na vrácení dotace, uvádí žalovaný konečně, že porušením podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta, se stěžovatel dopustil porušení rozpočtové kázně a byl mu v souladu s § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, v relevantním znění (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“) uložen platebním výměrem odvod za porušení rozpočtové kázně ve shora uvedené výši.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal kasační stížnost důvodnou.

Stěžovatel namítal v prvé řadě nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů, takové námitce ovšem Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit. Závěr krajského soudu o tom, že stěžovatel porušil podmínky poskytnutí dotace mj. pronájmem a následným přemístěním majetku pořízeného z dotace je dostatečně odůvodněn na straně 5 a 6 přezkoumávaného rozhodnutí, z rozhodnutí je rovněž patrné, proč krajský soud hodnotil obdobně jako žalovaný porušení podmínek poskytnutí dotace jako porušení rozpočtové kázně, za něž byl správcem daně vyměřen v souladu s § 44 zákona o rozpočtových pravidlech příslušný odvod. Stěžovatel také obecně namítal nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost. Podle ustálené judikatury je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Žádné takové či obdobné vady Nejvyšší správní soud v přezkoumávaném rozsudku krajského soudu neshledal.

Pokud jde o stížní námitky dle § 103 odst. 1 písm. a), příp. b) s. ř. s., je třeba souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel byl povinen dodržovat vedle podmínek čerpání dotace stanovených přímo v rozhodnutí o jejím poskytnutí, rovněž podmínky uvedené v Zásadách, na něž rozhodnutí o poskytnutí dotace odkazovalo (podle tohoto rozhodnutí se příjemce dotace podrobně „*seznámí se zněním Zásad a je zavázán je dodržovat*“, zároveň příjemce dotace zodpovídá za to, „*že splnil účel, na který mu byla poskytnuta dotace*“). Rozhodnutí o poskytnutí dotace vychází z účelu podprogramu 13. B. Zásad – Podpora zvyšování funkčnosti a účinnosti systému kritických bodů (HACCP). Tento účel je tedy definován jako „*zvyšování zdravotní nezávadnosti potravin (krmiv) a hygieny provozu potravinářských (krmivářských) podniků podporou provedení potřebných technických opatření v návaznosti na zpracovaný systém kritických bodů (HACCP)*“. V rámci daného podprogramu Zásady také upřesňují obsah žádosti o poskytnutí dotace na uvedený účel tak, že povinnou přílohou k žádosti je mj. „*podnikatelský projekt obsahující soubor opatření nutných k provedení technických opatření na základě zpracovaného systému kritických bodů (HACCP), v rozsahu přílohy č. 46 v části C Zásad*“ [dalším nutným dokladem je pak např. „*stanovisko dozorového orgánu (SVS, ČZPI, ÚKZÚZ)*“]. V podnikatelském projektu, který předložil stěžovatel, se hovoří jakožto o místě určení této dotované investice o Cukrovaru Český Brod a je zde také specifikováno, jaká zařízení budou s pomocí dotace nakoupena.

Podmínky použití dotace jsou přímo v rozhodnutí o poskytnutí dotace stanoveny skutečně poměrně obecně. Z toho vychází i argumentace stěžovatele, který uvádí, že v rozhodnutí není stanoveno, že místem určení dotace je Cukrovar Český Brod. Nelze však zapomínat na to, že rozhodnutí, jak již bylo řečeno, odkazuje též na Zásady a výslovně stanoví, že je stěžovatel jakožto příjemce dotace povinen Zásady dodržovat. Povinnou přílohou k žádosti o dotaci je pak dle Zásad i podnikatelský projekt, na jehož realizaci je dotace vlastně žádána. Je tedy zřejmé, že i podmínky příslibené uchazečem o dotaci v projektu, na jehož základě je mu dotace přiznána, musí být pro něj na základě rozhodnutí o poskytnutí dotace a na základě Zásad závazné. Opačný závěr by vedl k absurdním důsledkům, neboť by umožňoval žadateli o dotaci předložit projekt, který by svými parametry sice splnil nároky na poskytnutí dotace, následně by však žadatel mohl s obdrženými prostředky realizovat projekt jiný, resp. využít tyto prostředky na jiný účel, než byl stanoven v projektu. V projektu stěžovatel výslovně uváděl, že předkládaný investiční projekt je, jak už bylo uvedeno, „*určen pro NELI, a. s., závod Český Brod, kde je zpracován systém kritických bodů ve spolupráci se Školícím střediskem HACCP Mze při VŠCHT Praha a manažerem zpracování systému kritických bodů Ing. Jaromírem Volkem, Ph.D., reg. č. certifikátu 00018/99*“. V další části předmětného projektu se dále např. uvádí, že „*provoz závodu NELI – Cukrovar Český Brod v kampani 2002/03 potvrdil nutnost realizace překládaného projektu. Aby výrobní postup vyhověl požadavkům správné výrobní praxe a trvale vyhovoval i standardům EU, vyžaduje provozní zařízení doplnit či zdokonalit na některých důležitých stanicích*“. Dále je zřejmé, že Cukrovar Český Brod, pro nějž stěžovatel žádal dotaci, musel splnit dle Zásad určité požadavky kvality, zejména stěžovatel musel předložit příslušný certifikát HACCP (viz příslušný schvalovací certifikát udělený NELI, a. s., závod Cukrovar Český Brod Bureau Veritas Quality International, který je součástí správního spisu), a určité požadavky musel dle Zásad splnit i samotný stěžovatel jako subjekt žádající o dotaci, konkrétně musel doložit, že jakožto výrobce potravin jeho podíl tržeb z vlastní výroby potravin je vyšší než 50 % a že jeho spotřeba tuzemských

zemědělských výrobků dle přílohy Zásad tvoří více než 55 % celkových surovinových nákladů. Tyto skutečnosti stěžovatel v předkládaném projektu také dokládal.

Je tedy zřejmé, že ministerstvo dotaci poskytlo a) stěžovateli, b) na realizaci projektu v Cukrovaru Český Brod. Rozhodnutí o poskytnutí dotace bylo vydáno dne 10. 12. 2003, stěžovatel finanční prostředky z dotace obdržel dne 16. 12. 2003, přesto již na základě smlouvy o nájmu podniku ze dne 26. 3. 2004, která nabyla účinnosti dne 3. 5. 2004 (tedy po několika měsících), stěžovatel přenechal Cukrovar Český Brod do užívání jinému subjektu, konkrétně společnosti Manolis, a. s., u níž poskytovatel dotace neměl možnost předem posoudit, zda splňuje výše zmíněné požadavky na poskytnutí dotace, a tento nájemce následně přemístil velkou část zařízení pořízených za přispění dotace do Cukrovaru Vrdy, u něhož opět poskytovatel dotace neměl možnost posoudit, zda tento závod splňuje požadavky pro poskytnutí dotace. Vzhledem k přenechání majetku pořízeného za přispění dotace do užívání na základě smlouvy o nájmu podniku jinému subjektu a jeho následným přemístěním na jiné místo tak nemohlo dojít k naplnění účelu dotace. Toto stanovisko nezastávají pouze finanční orgány a krajský soud, ale jak vyplývá ze správního spisu, také poskytovatel dotace, tedy Ministerstvo zemědělství. Samotné rozhodnutí o poskytnutí dotace stanoví, že příjemce dotace zodpovídá za to, že splnil účel, na který mu byla poskytnuta dotace. Není tedy pochyb o tom, že stěžovatel již tímto jednáním porušil podmínky, za kterých mu byly finanční prostředky poskytnuty. Ve smyslu § 3 písm. e) zákona o rozpočtových pravidlech, v relevantním znění (ve znění před novelou č. 482/2004 Sb. – viz přechodné ustanovení čl. 2 odst. 1 zákona č. 482/2004 Sb.), tedy stěžovatel použil neoprávněně peněžní prostředky poskytnuté ze státního rozpočtu, čímž se dopustil porušení rozpočtové kázně dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, za což mu správce daně po právu vyměřil příslušný odvod (§ 44 odst. 2 a 4 zákona o rozpočtových pravidlech).

Je pravdou, že část argumentace krajského soudu, v níž krajský soud konstatuje nepřípustnost převodu práva na poskytnutí dotace smlouvou o nájmu podniku, není zcela přiléhavá. Veřejné subjektivní právo na poskytnutí dotace, které žadateli zakládá rozhodnutí o poskytnutí dotace, se totiž realizuje již tím, že je žadateli dotace fakticky poskytnuta, trvá ovšem veřejná subjektivní povinnost dodržovat podmínky, za nichž byla dotace poskytnuta, a zde samozřejmě platí, že této povinnosti se žadatel smlouvou o prodeji či nájmu podniku nemůže zprostit. To ovšem stěžovatel v dané věci ani netvrdil, podstatné v každém případě je, že, jak již bylo vysvětleno výše, samotné přenechání dotovaného zařízení do užívání jinému subjektu a jeho následné přemístění je v daném případě v rozporu s účelem dotace, jímž byla podpora zvyšování kvality a hygienické úrovně výroby cukru u daného výrobce a v daném cukrovaru.

Ač se tedy Nejvyšší správní soud neztotožnil se všemi argumenty krajského soudu, nemohl kasační námitky týkající se posouzení pronájmu dotovaného zařízení a jeho následného přemístění považovat za důvodné.

Porušení podmínek, za něž byla stěžovateli dotace poskytnuta, lze, v souladu s rozhodnutím krajského soudu i žalovaného, spatřovat rovněž v prodeji lapače kamene a písku Ateko a zařízení ASŘ pro varnu cukrovaru (lapač byl prodán leasingové společnosti S MORAVA Leasing, a. s. na základě smlouvy ze dne 21. 5. 2003, zařízení ASŘ na základě

smlouvy ze dne 29. 5. 2003). Jak v napadeném rozhodnutí konstatoval žalovaný, v soupisu účetních dokladů, ze kterého byla vypočtena výše dotace, se předmětná zařízení nacházela. Argumentace stěžovatele založená na otázce, „*zda lze porušit povinnost ještě předtím, než je mu uložena*“, není na místě. Rozhodnutí o poskytnutí dotace je sice až ze dne 10. 12. 2003, avšak Zásady, které jsou závaznou součástí předmětného rozhodnutí, obsahují v části A, bodu 2 písm. a) jasnou formulaci, podle níž „*žadatel odpovídá za to, že všechny jím uvedené údaje v žádosti jsou úplné a pravdivé*“. Tuto povinnost uvádět v žádosti pravdivé údaje stěžovatel zcela nepochybně porušil. Pokud jde o vertikální krystalizátor, ten stěžovatel, jak sám přiznal, prodal dne 25. 11. 2004, čímž porušil zcela explicitní podmínku uvedenou v rozhodnutí o poskytnutí dotace, jímž je povinnost podnikat s dotovaným investičním majetkem minimálně po dobu 5 let a v případě jeho prodeje vrátit obdržené finanční prostředky. Nemůže obstát ani argument, že operací zpětného leasingu se na užívání prodaného majetku nic nezměnilo. Jestliže hodlal stěžovatel dotovaný majetek prodat a následně užívat formou zpětného leasingu, měl o tom poskytovatele dotace v žádosti o dotaci pravdivě informovat, aby měl poskytovatel možnost posoudit, zda je i za těchto okolností poskytnutí dotace myslitelné.

K argumentu stěžovatele, jenž se opírá o judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu a podle něhož v případě nejasností v rozhodnutí o poskytnutí dotace by měl být vůči žadateli volen mírnější přístup, lze dodat, že výše uvedené závěry žádné zásadní pochybnosti, které by odůvodňovaly použití principu „*in dubio mitius*“, nevzbuzují, posuzovaná porušení rozpočtové kázně jsou v těchto případech dosti zřejmá.

Tvrzení stěžovatele, že vrátil dotaci dříve, než bylo ve věci jednáno se správcem daně, se nezakládá na pravdě. Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel zaslal finanční prostředky ve výši poskytnuté dotace na účet Finančního úřadu ve Vyškově dne 14. 3. 2006, tedy v době již dlouho probíhající kontroly čerpání dotace, která byla správcem daně zahájena dne 21. 3. 2005. Jestliže stěžovatel zaslal uvedenou částku správci daně, pak je třeba vycházet z toho, že se nejednalo o vrácení poskytnuté dotace z důvodu předčasného prodeje dotovaného zařízení, jak předpokládalo rozhodnutí o poskytnutí dotace, neboť v takovém případě by bylo třeba dotaci vrátit tomu, kdo jí poskytl, tedy Ministerstvu zemědělství. Stěžovatel uhradil uvedenou částku správci daně, jednalo se tedy již ve skutečnosti o platbu odvodu za porušení rozpočtové kázně, byť k této platbě došlo ještě před vydáním výše uvedeného platebního výměru. Z konstrukce penále z odvodu za porušení rozpočtové kázně, které se dle § 44 odst. 2 zákona o rozpočtových pravidlech počítá ode dne, kdy k porušení rozpočtové kázně došlo, do dne, kdy byl prostředky odvedeny, vyplývá, že samotný odvod za porušení rozpočtové kázně je splatný již ode dne porušení, nikoliv až ode dne vydání platebního výměru na tento odvod, či ode dne uplynutí lhůty v tomto platebním výměru uvedené. Úhrada odvodu za porušení rozpočtové kázně dříve, než byl vydán platební výměr na tento odvod, znamená tedy pro stěžovatele výhodu v podobě nižšího penále, neboť se tím zkrátila doba penalizace. Neznamená to však, že by správce daně nebyl po této úhradě oprávněn vydat platební výměr, jímž tento odvod, byť již stěžovatelem zaplacený, vyměří, ani že by nebyl oprávněn následným platebním výměrem vyměřit stěžovateli za dobu od porušení rozpočtové kázně do zaplacení odvodu penále. Přitom Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že předmětem přezkoumání v dané věci byl platební výměr na odvod za porušení

rozpočtové kázně, nikoliv následný platební výměr na penále, výši penále tedy správní soudy v dané věci nepřezkoumávaly a ani přezkoumávat nemohly.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uplatněné kasační námitky nejsou důvodné. Nad rámec stížních bodů Nejvyšší správní soud konstatuje, že shledal drobnou vadu v záhlaví přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, kde je stěžovatel označen obchodní firmou NELI, a. s., ačkoli, jak vyplývá z výpisu obchodního rejstříku, šlo o obchodní firmu stěžovatele pouze do dne 13. 10. 2006, od tohoto dne stěžovateli (IČ 25548964) náleží obchodní firma NELI S. P. A., a. s., zatímco obchodní firmu NELI, a. s. používá od téhož data jiný subjekt (IČ 27704432), který vznikl rozdělením formou odštěpení od stěžovatele. Ovšem vzhledem k tomu, že je stěžovatel jakožto žalobce v rozhodnutí krajského soudu jednoznačně určen identifikačním číslem 25548964, nejedná se o vadu, která by měla způsobovat nesrozumitelnost či dokonce zmatečnost rozhodnutí krajského soudu či jinak ovlivňovat zákonnost rozhodnutí krajského soudu o věci samé. Ostatně toto pochybení krajského soudu je vcelku pochopitelné za situace, kdy samotný stěžovatel po celou dobu řízení o žalobě i o kasační stížnosti uváděl na všech písemnostech nesprávnou obchodní firmu NELI, a. s. Nejvyšší správní soud tedy neshledal ani takovou vadu, k níž by musel dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti a která by zároveň byla důvodem zrušení kasační stížnosti napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud tak neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů řízení, které mu však nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 25. června 2009

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu